

7 okt 2006 za.

DENK

Hilde

Er is een vrouw in mijn gedachten. Ze houdt mij de hele dag bezig. Wat is er toch met haar gebeurd? Want – laat ik er geen doekjes om winden – ze is dood.

Ze heeft blauwe ogen, blond haar. Een beetje rossig eigenlijk. Stevige kaakpartij, een jaar of dertig oud. Niet onbemiddeld, iets gehandicapt aan haar arm. Hilde is haar naam.

Tien jaar geleden zag ik haar voor het eerst. Niet op haar allervoordeligst. Ze was net gevonden onder het weiland. Ze lag daar al zo'n 1600 jaar, met om haar hals een kralenketting van goud en glas. Verder erg bloot en koud, als skelet.

Een graf mocht het niet heten. Meer een ondiepe kuil. Ze lag er wat slordig bij, op haar buik. Voorover gevallen of geduwd? Vermoord of geofferd? Dat is de vraag.

Nu heb ik Hilde weer gezien, als reconstructie. Niet zomaar uit de losse pols. Maar wetenschappelijk verantwoord. Dus echt. Ga maar kijken in De Hoep in Casticum, tegenover restaurant Johanna's Hof. Daar staat Hilde op een voetstuk. Trots kijkt ze voor zich uit. Wees nou eerlijk. Ze ziet er niet slecht uit. Met haar kunt u voor de dag komen.

De vraag blijft: hoe is ze aan haar eind gekomen. De meest fantastische scenario's schieten door mij heen. Maar helaas, niet een die mij bevalt. Te veel intriges, te veel toeval, te bizar. Het moet simpler, maar hoe? Niemand die het weet.

Arme Hilde. Maar toch leuk om je weer te zien.

JAN BUTTER